

Lelevelio mokyklos Taryba: „Gynėjai“ ruošia dar vieną melo porciją

„Absurdiška būtų reikalauti iš lietuvių, kad rūpintųsi lenkų bendruomenės interesais, jeigu patys lenkai ir jos LLRA-KŠS atstovai to nedaro, o kartais net labai kenkia“ – Vilniaus Joachimo Lelevelio inžinerijos mokyklos bendruomenės vardu atvirame laiške parašė mokyklos Taryba.

Laiškas adresuotas Lenkijos Respublikos prezidentui Andrzejui Dudai, Lenkijos Respublikos premjerei Beatai Szydło, Lenkijos Respublikos Seimo maršalkai Marekui Kuchcińskui, Senato maršalkai Stanisławui Karczewskiui, užsienio reikalų ministrui Witoldui Waszczykowskiui, draugijos „Wspólnota Polska“ pirmininkui Dariuszui Bonisławskiui, Lenkijos Respublikos ambasadoriui Lietuvoje Jarosławui Czubińskui ir Lenkijos Respublikos generaliniam konsului Vilniuje Stanisławui Cygnarowskiui.

Laiško turinys:

Situacija, kurioje vėl atsidūrė Vilniaus Joachimo Lelevelio inžinerijos mokykla (o kartu su ja ir visa mokyklos bendruomenė), sukėlė daugybę spekuliacijų, melo, atakų nuo žmonių, kurie nebūtinai yra susiję su mūsų įstaiga, tačiau tam tikru momentu tam tikra prasme atsakingų už tai, kad mokykla gali tapti „klajojančia švietimo įstaiga“ tikra to žodžio prasme. Mums mūsų vaikai – tai ne tik statistinis rodiklis ir rezultatas. Tai individualūs, nepakartojami, labai įvairių polinkių ir talentų individai. Didžiuojamės, kad galime juos atskleisti ir tinkamai ugdyti. Svarbus yra ir saugumo klausimas, suprantamas kaip mokykla, laisva nuo bet kokių politinių spekuliacijų ar rinkimų kalendoriaus, kurie betarpiškai gali būti susiję su šiais pakeitimais.

Visi sutinkame ir didžiuojamės faktą, kad priklausome miesto istorijai labai svarbiai mokyklai ir norėtume galų gale turėti „šventą ramybę“, nes svarbiausias mokyklos tikslas – užtikrinti vaikams ir jaunimui žinių ir įgūdžių prienamumą bei perdavimą, taip pat paruošti juos gyvenimui šiuolaikiniame pasaulyje. Tai mokytojo uždavinys, o ne pastato, kuriame vyksta edukacija. Negalime sau leisti amžinai apgailestauti dėl mūsų problemų šaltinio, t.y. dėl mums skaudžios savo pasekmėmis švietimo reformos, dėl kurios iš dalies sumažėja lenkų vaikų skaičius, juolab, kad tikras mūsų problemų šaltinis glūdi tolimoje praeityje. Absurdiška būtų reikalauti iš lietuvių, kad rūpintųsi lenkų bendruomenės interesais, jeigu patys lenkai ir jos LLRA-KŠS atstovai to nedaro, o kartais net labai kenkia. Esame labai sunerimę, kad „mokyklos sienų gynėjai“ daro viską, kad „padovanotų“ vaikams dar vieną persikraustymą, ko rezultatas galų gale bus Joachimo Lelevelio inžinerijos mokyklos žlugimas (o gal kai kas to ir siekia?). Prisidengdami „istorinio pastato“ Antakalnio g. 33 (pastatyto sovietų Tarybinės Lietuvos laikais) argumentu, „gynėjai“ ruošia kitą melo porciją vietinei lenkų bendruomenei bei anai iš Lenkijos.

Pakanka susipažinti su žinomos Vilniaus žurnalistės, „penktosios“ mokyklos absolventės p. Krystynos Adamowicz knyga „Zawsze wierni Piątce“ („*Visada ištikimi Penktajai*“ – liet.) arba pasikalbėti su tautiečiais iš Lenkijos, kurie yra baigę garsiąją „Penktąją“, kad įsitikintum, jog iš tikrųjų istorinis mokyklos pastatas buvo Aušros Vartų gatvėje (dabar Lietuvos Nacionalinė Filharmonija). Tai gal, turėdami omenyje istorinę tiesą, pradėkime kovoti už tikrą, o ne melagingą istoriją? Tarp kitko, nuo įsteigimo momento iki šiol mokykla pakeitė net 5 pastatus. Negi „gynėjai“ užmiršo (o gal patogu užmiršti kieno nors nurodymu?), kuris pastatas buvo ir yra istorinis?

Negalime leisti, kad asmeniškoms ambicijoms, kai kurių veikėjų politinės reabilitacijos bandymai prisidėtų prie mokyklos išnykimo iš miesto žemėlapiu visam laikui. Gaila, kad tvarkymasis šiame švietimo žemėlapyje taip skaudžiai mus palietė, tačiau MŪSŲ NELIKVIDAVO IR NEUŽDARĖ, kaip visur ir visiems skelbia „mokyklos gynėjai“. Visada buvome ir esame pasiruošę tęsti mūsų tiesioginį darbą jaunimo edukacijos srityje ir sieksime tinkamo naujos kartos ugdymo, kuri paliks vertingus pėdsakus miesto ir šalies istorijoje. O mūsų nauja buveinė labai gerai tam tinka. Turime

suremontuotą ir tinkamai įrengta mokykla, kurioje dirba tie patys mokytojai, t.y. turime beveik viską (mums tik trūksta aulos bei choreografinės salės), ką gera mokykla turėtų turėti, išskyrus ramybę ir stabilumą – jų trukumas trikdo mūsų darbą.

„Mokyklos gynėjų“ bei „gimtosios“ partijos atstovų tariami veiksmai lenkų mokyklų labai prasidėjo dar Artūro Zuoko liberalų partijos ir LLRA-KŠS koalicijos laikais, kurių trumparegė lenkų švietimo vizija Vilniuje, o tiksliau jos nebūvimas, prisidėjo prie situacijos, kurioje dabar atsidūrėme, atsiradimo. O galbūt prasidėjo dar anais laikais, kai Antakalnio progimnazijos lietuvių bendruomenė, sutikus lenkų atstovams Vilniaus savivaldybėje (anuometėjusiems vicemero ir Vilniaus m. administracijos direktoriaus pavaduotojo švietimo klausimais pareigas), užėmė sparno visą antrą aukštą, kuriame lietuvių mokykla buvo įsikūrusi dar anksčiau (iki to momento lietuviai naudojo pirmą ir trečią aukštus). Dėka veiksnių „lenkų švietimo išsaugojimo“ labai Joachimo Lelevelio vidurinė mokykla buvo sujungta su Antano Vivulskio pagrindine mokykla. Nuo 2016 m. rugsėjo 1 d. esame vienas kūnas ir nedalomas vienetas, net jeigu kažkas bandytų tą padalijimą mums primesti.

Prie progos galima priminti „gynėjams“ (matyt turintiems trumpą atmintį) apie Jeruzalės mokyklos uždarymą, kas įvyko be atgarsio, „patyliukais“ ir apie kurią iki šiol niekas nepamena. Joks „gynėjas“ nesimuša į krūtinę ir neatgailauja dėl prarastų 11-12 klasių Vilniaus lenkų Lazdynų bei Konarskio mokyklose. O gaila... Tos mokyklos irgi turi šlovingą praeitį ir turtingą istoriją. Jos išleido daugybę svarbių asmenybių, tapusių savos mokyklos vizitine kortele ir šlovinančių jos vardą šalyje ir užsienyje.

Nepateisiname dabartinės Vilniaus valdančiosios koalicijos veiksnių. Manome, kad veiksmai, smogiantys į tautinių mažumų švietimą, yra tiesiog smerktini. Tačiau neturime tam įtakos. Mes nenorime užsiimti pigiu politikavimu. Tačiau manome, kad sujungus Lelevelio ir Vivulskio mokyklas, galutinai praradome šansą išlaikyti mūsų buveinę Antakalnio g. 33 ir šios situacijos jau neįmanoma pakeisti. Norint turėti lenkų švietimo įstaigą Antakalnyje, LLRA-KŠS dabar turi plačias galimybes, pvz. gali ryžtingai kovoti dėl naujos švietimo įstaigos – darželio- pradinės mokyklos – atidarymo šiame miesto rajone. Tačiau negalima prarasti šanso, koks dabar atsiveria Lelevelio mokyklai. Turime puikią progą pradėti rašyti mūsų mokyklos istoriją iš naujo, ant švaraus puslapio. Tai yra įmanoma ir realu įgyvendinti, nes nuo 2016 m. rugsėjo 1 d. mokykla įgyvendina inžinerinio profilio mokymo programą, o 2016 m. gruodžio 16 d. Švietimo ir mokslo ministerija pasirašė įsakymą dėl gimnazijos statuso mokyklai suteikimo. Tikime, kad dabartinis mokytojų kolektyvas, aktyvūs tėvai ir žinių siekiantys vaikai prisidės prie kitų lenkų inteligentijos kartu Vilniuje išugdymo. Turime šansą kurti naują Lelevelio mokyklos legendą, kuri – tikime – yra pajėgi išlavinti ir kitus Nobelio premijos laureatus.

Manome, kad Lietuvos lenkų edukacijos ir švietimo klausimai liečia kiekvieną lenką, tačiau šiuo konkrečiu atveju – visų pirma mūsų mokyklos bendruomenę. Todėl tokią svarbią mums problemą, liečiančią mūsų ateitį ir mūsų mokinių interesus, norime spręsti patys, t.y. mūsų mokyklos bendruomenės viduje, be politikų bei pašalinių žmonių (kurie gali turėti tik patariamąjį balsą) spaudimo. Juk reikia tiek nedaug, kad kurtum kažką gražaus ir vis eitum į priekį, vadovaudamasis sveiku protu ir vaiko interesais.